

Ministerie van Economische Zaken
Directoraat-generaal voor
Energie, Telecom en Markten
T.a.v. de heer mr. J.W. Dijkman
Bezuidenhoutseweg 30
2594 AV DEN HAAG

Amsterdam, 27 mei 2010

Betreft: wetsvoorstel implementatie NRF | consultatie versie 15 april jl.

Geachte heer Dijkman,

Hierbij reageer ik namens BCPA op het wetsvoorstel tot wijziging van de Telecommunicatiewet, in verband met de implementatie van het gewijzigd Europees regelgevend kader voor elektronische communicatie.

1. Inleiding

BCPA steunt de keuze voor een strikte implementatie van de Europese harmonisatierichtlijnen. Het wetsvoorstel is dicht bij de oorspronkelijke tekst van de richtlijnen gebleven. In een enkel geval wijkt het wetsvoorstel af van de richtlijn, met onwenselijke gevolgen. Voorbeelden hiervan en suggesties ter verbetering worden besproken in paragraaf 5 van deze reactie.

Een belangrijk punt van zorg voor BCPA betreft de regeling met betrekking tot eindgebruikersbelangen. Ten onrechte kent het wetsvoorstel bescherming toe aan alle eindgebruikers, zelfs aan grootzakelijke gebruikers. Beschermd moeten worden diegenen die bescherming verdienen. Grootzakelijke gebruikers verdienen geen bescherming als bedoeld in hoofdstuk 7 van de Telecommunicatiewet. Grootzakelijke klanten beschikken over kennis en over kopersmacht die niet kan worden vergeleken met de kennis en kopersmacht van een gemiddelde consument. De Universeledienstrichtlijn beoogt dan ook uitsluitend consumenten en kleine ondernemingen bescherming te bieden. De Nederlandse

wet mag niet verder gaan dan de richtlijn. Dit onderwerp wordt besproken in paragraaf 2.

In paragraaf 3 bespreken wij de bezwaren tegen de voorgestelde regeling inzake de financiering van de universele dienst. Paragraaf 4 behandelt twee onderwerpen die niet in de wet worden geïmplementeerd, maar die wel van belang zijn: toegang tot internet en netneutraliteit.

2. Eindgebruikersbelangen

2.1 Wie kwalificeert als 'eindgebruiker'?

Hoofdstuk 7 van de Telecommunicatiewet regelt - kort gezegd - de juridische bescherming van eindgebruikers. BCPA erkent de noodzaak van een wettelijke bescherming van eindgebruikers. De vraag is echter wie kwalificeert als 'eindgebruiker'. Is dat alleen de consument, of zijn dat ook andersoortige gebruikers, zoals kleine- en middelgrote ondernemingen (hierna: kmo's)? Of moeten zelfs grootzakelijke gebruikers zoals AKZO, Philips, ABN AMRO, ING en TNT Post onder de term 'eindgebruiker' worden geschaard, zoals OPTA meent¹?

Het ligt niet voor de hand dat multinationals een vergelijkbare bescherming als natuurlijke personen zouden moeten genieten. Grootzakelijke gebruikers kunnen kopersmacht uitoefenen. In contractonderhandelingen verschilt hun positie aanzienlijk ten opzichte van de positie van de consument. De grootzakelijke gebruiker is goed voorgelicht en goed vertegenwoordigd, en kan - terecht - stevige eisen stellen aan zijn leverancier. In dit marktsegment is sprake van een vragersmarkt. De gemiddelde consument daarentegen kan door de bomen het bos niet zien en is aangewezen op standaard aanbiedingen. Een vergelijkbaar beschermingsniveau voor beide groepen ligt gezien deze verschillen niet voor de hand.

De wet maakt geen duidelijk onderscheid tussen deze onderling sterk uiteenlopende soorten gebruikers, en gebruikt de termen 'abonnee', 'eindgebruiker', 'gebruiker' en 'consument' ogenschijnlijk willekeurig door elkaar. Dit leidt tot verwarring bij toepassing van de regels waar het onderscheid van belang is, hetgeen op tal van plaatsen het geval is. Aangezien de wet richtlijnconform

¹ Vgl. *Reacties op de consultatie van het beoordelingskader 2010 voor artikel 7.2 van de Telecommunicatiewet*, OPTA 5 januari 2010

moet worden toegepast is van belang om na te gaan of de betreffende richtlijn (Universeledienstrichtlijn²) helderheid biedt. Dat blijkt inderdaad het geval te zijn.

2.2 Strekking van de richtlijn

De richtlijn beoogt in de eerste plaats de consument te beschermen. Daarnaast beoogt de gewijzigde Universeledienstrichtlijn, onder voorwaarden, ook micro-ondernemingen en kmo's te beschermen. De richtlijn beoogt niet de grootzakelijke gebruiker te beschermen.

Hoewel het onderscheid tussen consumenten en kmo's enerzijds, en grootzakelijke gebruikers anderzijds, niet is aangebracht in de definities in artikel 2 van de richtlijn, noch elders in de richtlijn, blijkt uit de overwegingen van de Europese wetgever dat dit onderscheid hem wel voor ogen stond.

De centrale gedachte staat beschreven in overweging 30 van de Universeledienstrichtlijn. Deze luidt - voorzover hier van belang - als volgt:

“(...) Met name voor consumenten moet een minimumniveau van rechtszekerheid gelden met betrekking tot hun contractuele relaties met hun directe aanbieder van telefoondiensten. Daartoe dienen de contractvoorwaarden en -bepalingen, de kwaliteit van de dienst, de voorwaarden voor beëindiging van de overeenkomst en de dienst, schadevergoedingsmaatregelen en geschillenbeslechting in hun contracten te worden vermeld. (...) De maatregelen die transparantie inzake prijzen, tarieven en voorwaarden waarborgen, moeten de consumenten beter in staat stellen hun keuzen te optimaliseren en aldus ten volle te profiteren van de concurrentie.”

Deze passage noemt de consument met name. Opmerkelijk is dat noch in deze passage, noch elders in de richtlijn ook maar een enkele overweging is gewijd aan de positie van de grootzakelijke gebruiker. Aannemelijk is dat bij de totstandkoming van deze richtlijn niemand dit type gebruiker voor ogen heeft gehad. Wel wordt het midden- en kleinbedrijf genoemd als type gebruiker dat eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor een vergelijkbaar beschermingsniveau. Zie overweging 49 uit de Universeledienstrichtlijn³:

“Deze richtlijn stelt elementen van consumentenbescherming verplicht, waaronder duidelijke contractvoorwaarden en geschillenbeslechting, alsmede transparantie van tarieven voor consumenten. Zij moedigt tevens aan tot uitbreiding van dergelijke

² Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002, PbEG L 108

³ ibidem

voordelen tot andere categorieën eindgebruikers, met name het midden- en kleinbedrijf.”

De overwegingen bij de Burgerrechtenrichtlijn⁴ borduren voort op dit thema. In de eerste plaats is van belang overweging 21:

“Bepalingen over contracten moeten niet alleen van toepassing zijn op consumenten, maar ook op andere eindgebruikers, met name micro-ondernemingen en kleine en middelgrote ondernemingen (kmo’s), die een aan de consumentenbehoeften aangepast contract kunnen verkiezen. Om onnodige administratieve lasten voor de aanbieders en complexiteit in verband met de definitie van kmo’s te voorkomen, mogen de bepalingen over contracten niet automatisch van toepassing zijn op de bedoelde andere eindgebruikers, maar alleen als deze hierom verzoeken. (...)”

Deze passage bevestigt eerst de beschermde status van de ‘consument’ om vervolgens eenzelfde bescherming te bieden aan kmo’s en micro-ondernemingen. Opmerkelijk is dat de Europese wetgever beducht is om het werkingsbereik van de regeling onnodig op te rekken: alleen wanneer kmo’s en micro-ondernemingen erom verzoeken komt hun bescherming toe, anders niet. Onnodige administratieve lasten moeten worden voorkomen, en dat is terecht.

In overweging 47 bij de Burgerrechtenrichtlijn lezen we dat de nieuwe maatregelen tegen onnodig langdurige contracten gericht zijn op de ‘consument’, en op hem alleen:

“Om ten volle te kunnen profiteren van de mededinging, moeten de consumenten geïnformeerde keuzes kunnen maken en van dienstenleverancier kunnen veranderen wanneer dat in hun voordeel is. Het is essentieel dat zij dit kunnen doen zonder gehinderd te worden door juridische, technische of praktische belemmeringen, zoals contractuele voorwaarden, procedures, heffingen, enz. Dit sluit niet uit dat in contracten met consumenten een redelijke minimumcontractperiode wordt opgenomen. (...)” (Onderstreping toegevoegd, NvV)

Alle hiervoor geciteerde overwegingen noemen de ‘consument’ als object van bescherming. Sommige overwegingen noemen daarnaast ook kmo’s en micro-ondernemingen (op basis van vrijwilligheid). Nergens wordt de grootzakelijke gebruiker genoemd. De bedoeling is dus uitdrukkelijk om consumenten, kmo’s en micro-ondernemingen bescherming te bieden. De bedoeling is niet om die bescherming te bieden aan grootzakelijke gebruikers.

⁴ Richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009, PbEG L 337

Niettemin wordt in de Universeledienstrichtlijn hier en daar de term ‘abonnee’ gebruikt (bijvoorbeeld in overweging 27 bij de Burgerrechtenrichtlijn, en in artikel 20 lid 2 van de gewijzigde Universeledienstrichtlijn) of de term ‘gebruiker’. Letterlijk genomen vallen onder deze noemer ook de grootzakelijke gebruikers. De vraag is of een rigide interpretatie juist is. BCPA meent van niet gezien de hiervoor beschreven uitdrukkelijke bedoeling van de Europese wetgever.

BCPA bepleit dat het wetsvoorstel wordt nagelopen op het gebruik van de term ‘eindgebruiker’ en ‘gebruiker’ en dat deze termen zoveel mogelijk in overstemming worden gebracht met hun bedoeling. Meer in het bijzonder vraagt BCPA aandacht voor de volgende bepalingen:

2.3 Artikel 7.2 Tw.

Dit artikel kent de ‘abonnee’ een beëindigingsrecht toe. Met dit artikel wordt artikel 20 lid 2 van de Universeledienstrichtlijn geïmplementeerd. Uit de eerder geciteerde overweging 21 uit de Burgerrechtenrichtlijn bleek al dat het de bedoeling is om bepalingen over contracten alleen van toepassing te laten zijn op consumenten, kmo’s en micro-ondernemingen. Deze overweging biedt geen steun voor de opvatting dat onder ‘abonnee’ in artikel 7.2 Tw. ook grootzakelijke klanten moeten worden begrepen.

Denkbaar is dat artikel 7.2 de term ‘abonnee’ gebruikt als noemer van de verzameling consumenten, micro-ondernemingen en kmo’s. Deze groep is anders een hele mond vol en kan ook bezwaarlijk worden samengevat met de term ‘consument’. Vandaar mogelijk het gebruik van de term ‘abonnee’.

BCPA bepleit dan ook een nuancering van dit artikel 7.2 Tw. Duidelijk moet zijn dat de term ‘abonnee’ wordt gebruikt als verzamelnaam van contractanten variërend van natuurlijke personen tot kmo’s en micro-ondernemingen, met uitsluiting van grootzakelijke gebruikers.

2.4 Artikel 7.2a Tw.

Dit artikel biedt de ‘eindgebruiker’ de mogelijkheid om een overeenkomst van maximaal 12 maanden aan te gaan. Letterlijk genomen zou dit recht ook toekomen aan multinationals. Dit is niet de bedoeling van de richtlijn, zo blijkt uit artikel 30 lid 5 van de Universeledienstrichtlijn. Dit artikel regelt in de eerste volzin de maximumduur van 24 maanden voor contracten met

‘consumenten’. In de volgende volzin wordt ‘gebruikers’ de mogelijkheid geboden om een contract met een maximumlooptijd van 12 maanden te ondertekenen. Wordt met die ‘gebruikers’ de ‘eindgebruiker’ bedoeld (vergelijk het wetsvoorstel)? Of wordt met de term ‘gebruiker’ gerefereerd aan de één volzin eerder genoemde ‘consument’, zoals BCPA meent?

Als gezegd blijkt uit overweging 47 dat bescherming tegen juridische belemmeringen, zoals contractuele voorwaarden, toekomt aan ‘consumenten’ en dus niet aan ‘eindgebruikers’ of ‘gebruikers’:

“Om ten volle te kunnen profiteren van de mededinging, moeten de consumenten geïnformeerde keuzes kunnen maken (...) Het is essentieel dat zij dit kunnen doen zonder gehinderd te worden door juridische, technische of praktische belemmeringen, zoals contractuele voorwaarden (...). Dit sluit niet uit dat in contracten met consumenten een redelijke minimumcontractperiode wordt opgenomen. (...)”
(Onderstreping toegevoegd, NuV)

Waarom wordt dan toch de term ‘gebruiker’ gehanteerd in artikel 30 lid 5 van de richtlijn? Mogelijk betreft dit een slordigheid. Uit de context blijkt immers duidelijk dat de ‘consument’ is bedoeld. Dit artikel noemt als eerste de ‘consument’, en in de eerstvolgende zin de ‘gebruiker’. Gezien de samenhang tussen die twee termen, en gezien de overwegingen die eraan voorafgingen kan hier alleen maar de ‘consument’ zijn bedoeld. Om die reden dient in artikel 7.2a, tweede lid, van het wetsvoorstel de term ‘eindgebruiker’ te worden vervangen door ‘consument’.

2.5 Conclusie

De stelling dat met ‘eindgebruiker’ of ‘gebruiker’ ook grootzakelijke gebruikers zijn bedoeld vindt geen enkele steun in de richtlijn. De stelling dat met ‘eindgebruiker’ of ‘gebruiker’ uitsluitend consumenten, kmo’s en micro-ondernemingen zijn bedoeld vindt duidelijke steun in de richtlijn. Het wetsvoorstel komt in aanmerking voor een nuancering op dit punt. Die nuancering zou OPTA in de toezichtspraktijk in staat stellen om zijn letterlijke interpretatie van de term ‘eindgebruiker’ te vervangen door verstandig beleid dat recht doet aan wet en richtlijn⁵. Daarmee kunnen onnodige administratieve lasten voor de aanbieders en complexiteit in verband met de definitie van kmo’s worden voorkomen.

⁵ Vgl. *Reacties op de consultatie van het beoordelingskader 2010 voor artikel 7.2 van de Telecommunicatiewet*, OPTA 5 januari 2010

3. Universele dienst

In het wetsvoorstel wordt de verwachting uitgesproken dat de tekstbemiddelingdienst en de beeldbemiddelingsdienst zullen worden opgedragen. Daarmee zal voor het eerst gebruik worden gemaakt van het omslagstelsel. Dit gegeven roept bij BCPA een aantal zorgen op.

3.1 Financiering

De Universeledienstrichtlijn biedt in artikel 13 lid 1 de mogelijkheid om een mechanisme in te voeren waarmee de opgedragen diensten uit publieke middelen worden gefinancierd. Nu voor het eerst gebruik zal worden gemaakt van het omslagstelsel lag het voor de hand om genoemde mogelijkheid serieus te overwegen. Er zijn vele voorbeelden te noemen van hulpmiddelen voor mensen met een handicap, die worden betaald uit publieke middelen of via collectieve verzekeringen zoals de AWBZ. De vraag wie de lasten moet dragen van een voorziening als een onrendabele tekstbemiddelingdienst zou inzet van debat moeten zijn. Het wetsvoorstel wijdt hier echter geen woord aan.

BCPA is van mening dat dergelijke voorzieningen door de overheid dienen te worden gefinancierd. Tijdens de door uw ministerie georganiseerde voorlichtingsbijeenkomst op 28 april jl. werd bekend dat een poging is gewaagd om het ministerie van VWS te interesseren voor de financiering van de universele dienst. Kennelijk is dat niet gelukt, waarna is besloten om de kosten om te slaan over alle aanbieders. BCPA meent dat deze route te kort door de bocht gaat. BCPA bepleit dat alsnog wordt gekozen voor een financiering uit publieke middelen. Mocht dit niet gebeuren, dan dient die keuze te worden beargumenteerd en gemotiveerd in de memorie van toelichting. Tevens dient dan te worden stilgestaan bij de kring van aanbieders over wie de kosten worden omgeslagen.

3.2 Bijdrageverschuldigde aanbieders

Artikel 9.4 van de Telecommunicatiewet bevat een delegatiegrondslag voor lagere regelgeving waarin een omzetrempel kan worden bepaald, ter vaststelling van de kring van bijdrageverschuldigde aanbieders. Het ligt voor de hand om de lasten in verband te brengen met degene die profiteren van de voorzieningen: consumenten. Concreet betekent dit dat uitsluitend de grote consumentenaanbieders moeten worden aangeslagen, en niet aanbieders van

grootzakelijke telecommunicatiediensten, darkfiber verbindingen, satellietcommunicatie of andere vormen van telecommunicatie die geen enkel verband houden met de behoeften van natuurlijke (gehandicapte) personen. Er dient met andere woorden enig verband te bestaan tussen de collectieve voorziening en de aard van de ondernemingen die deze financieren. Wanneer dit verband wordt losgelaten is er geen enkele reden om niet te kiezen voor financiering uit de algemene middelen. BCPA merkt op dat de Europese wetgever dergelijke overwegingen heeft gehad. In overweging 23 bij de Universeledienstrichtlijn wordt het volgende gesteld:

“De nettokosten van de universeledienstverplichtingen kunnen worden gedeeld door alle of specifieke groepen ondernemingen. De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat de gezamenlijke financieringsregeling voldoet aan de beginselen van transparantie, minimale verstoring van de markt, niet-discriminatie en evenredigheid.”

3.3 Conclusie

De kosten van de universele dienst moeten inzet zijn van een publiek debat. BCPA bepleit dat deze met publieke middelen moeten worden gefinancierd, of desnoods door grote consumenten aanbidders. De keuze moet worden gemotiveerd.

4. Toegang tot internet en netneutraliteit

4.1 Toegang tot internet

BCPA ziet het open karakter van internet als een groot goed en volgt het debat hierover met belangstelling. De plannen van de Franse overheid om gebruikers van internet af te sluiten bij schending van intellectuele eigendomsrechten door het illegaal downloaden van muziek of films zijn zorgelijk en kunnen overwaaien naar andere lidstaten. Wat er zij van de mogelijkheid van lidstaten om gebruikers geheel of gedeeltelijk af te sluiten, BCPA hecht sterk aan de waarborgen waarmee een dergelijke maatregel gepaard zou moeten gaan. Ik verwijs naar het nieuwe lid 3 bis van artikel 1 van de Kaderrichtlijn, dat bepaalt - kort gezegd - dat dergelijke maatregelen alleen mogen worden opgelegd indien zij passend, evenredig en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Bovendien moeten zij worden uitgevoerd met inachtneming van adequate procedurele waarborgen overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en de algemene beginselen van Gemeenschapsrecht,

waaronder doeltreffende rechtsbescherming en eerlijke rechtsbedeling.

In het wetsontwerp lezen we niets over dit belangrijke onderwerp. De toelichting stelt op pagina 11 dat artikel 1, 3bis, van de Kaderrichtlijn niet behoeft te worden omgezet in Nederlands recht. De gedachte is kennelijk dat de Nederlandse overheid toch al gehouden is om de Kaderrichtlijn te respecteren.

BCPA meent dat het wel degelijk van belang is deze principiële leidraad ook in de Nederlandse wet op te nemen. Het feit dat Nederland op dit moment kennelijk niet voornemens is om een wettelijk regime in te voeren dat het mogelijk maakt om gebruikers geheel of gedeeltelijk van internet af te sluiten doet hier niet aan af. Het is niet denkbeeldig dat een volgend kabinet dergelijke voornemens zal ontwikkelen. In die situatie meent BCPA dat er een matigend effect op dergelijke voornemens kan uitgaan door het opnemen van voornoemde bepaling in de Nederlandse Telecommunicatiewet. Het verdient dan ook aanbeveling om artikel 1, 3bis, van de Kaderrichtlijn om te zetten in Nederlands recht.

4.2 Netneutraliteit

In de memorie van toelichting lezen wij dat op dit moment geen plannen bestaan om gebruik te maken van de mogelijkheid tot regelgeving ten aanzien van netneutraliteit. BCPA juicht toe dat het kabinet terughoudendheid betracht. De discussie over netneutraliteit bevindt zich binnen Europa in een pril stadium zodat het prematuur is om nu reeds verstrekkende uitspraken te doen over dit onderwerp. BCPA verwijst naar de recente uitlatingen van Eurocommissaris Kroes⁶, waaruit blijkt dat ook de Commissie in dit stadium terughoudendheid bepleit: eerst moet het eventuele probleem worden geïdentificeerd alvorens maatregelen kunnen worden overwogen. Kroes stelt dat de Commissie deze materie niet vanuit veronderstellingen zal benaderen. BCPA is het hiermee eens. Om die reden wekt het verbazing dat memorie van toelichting nu reeds gewag maakt van de opvatting dat het onmogelijk maken of bewust vertragen van bepaald internetverkeer door de aanbieder om commerciële motieven ongewenst is. Ik citeer op pagina 12:

“Een belangrijk en beschermingswaardig aspect van internet is dat de gebruiker zelf kan kiezen welke informatie of diensten hij via het internet wenst te ontvangen. De

⁶ Neelie Kroes, Vice President van Europese Commissie en Commissaris Digitale Agenda, speech voor ARCEP Conferentie, Parijs, 13 april 2010

aanbieder van internettoegang moet deze keuze zoveel mogelijk respecteren. Het niet of moeilijker toegankelijk maken van bepaalde bestemmingen of toepassingen op internet omdat deze (mogelijk) concurreren met eigen (andere) dienstverlening past hier niet bij.”

Gegeven het feit dat op dit moment geen plannen bestaan om gebruik te maken van de mogelijkheid tot regelgeving ten aanzien van netneutraliteit doet deze passage geen recht aan de terughoudendheid die het kabinet zegt te betrachten en die ook vanuit Brussel wordt betracht. Om die reden dient deze passage te worden geschrapt. Dit geldt ook voor de passage waarin wetgeving wordt aangekondigd voor het geval met de internetproviders geen duidelijke afspraken worden gemaakt over het behoud van het open (neutrale) karakter van internet. Men zegt wel ‘geen probleem zonder oplossing’ maar het tegenovergestelde is hier meer van toepassing.

5. Overige zaken

Het wetsvoorstel wijkt in een enkel geval af van de richtlijn, met onwenselijke gevolgen. Zie bijvoorbeeld de regeling van de functionele scheiding.

5.1 Artikel 6a.4a Tw.

Dit artikel bepaalt in lid 1 dat de afgescheiden eenheid andere partijen “onder dezelfde voorwaarden en prijzen” levert. Artikel 13 bis lid 1 van de Toegangsrichtlijn omschrijft deze non-discriminatie nauwkeuriger. Geleverd moet worden “*binnen dezelfde tijdsperiode, en tegen dezelfde voorwaarden, met inbegrip van de prijs en diensten en door middel van dezelfde systemen en processen*”. BCPA bepleit dat deze onderstreepte toevoeging letterlijk wordt geïmplementeerd. In de toezichtpraktijk is gebleken dat OPTA van mening is dat KPN zich houdt aan haar non-discriminatieverplichting, zelfs wanneer KPN niet gebruik maakt van dezelfde systemen en processen als haar concurrenten. Alternatieve partijen verkeren door daardoor in een nadelige positie zonder dat zij daartegen kunnen optreden op basis van de non-discriminatieverplichting. Hiermee is het belang van de onderstreepte tekst gegeven.

5.2 Artikel 11.3b Tw.

Dit artikel regelt in lid 4 de meldplicht na een inbreuk op beveiligde persoonsgegevens. De richtlijn voert een meldplicht in t.a.v. degene wiens gegevens het betreft indien dit waarschijnlijk nadelige gevolgen zal hebben. Het

wetsvoorstel maakt daarvan: “indien de inbreuk (...) naar verwachting nadelige gevolgen heeft of kan hebben”. Daarmee gaat de plicht verder dan de richtlijn voorschrijft, hetgeen niet wenselijk is.

5.3 Bedrijfseffecten en administratieve lasten

De memorie van toelichting vermeldt op pagina 18 en 19 de resultaten van een *quick scan* van de administratieve lasten als gevolg van dit wetsvoorstel. De totale administratieve lasten worden geraamd op circa 277.000 euro per jaar, voor alle partijen. Die kosten moeten worden opgebracht door 486 aanbieders. Dat levert per aanbieder gemiddeld 569 euro aan administratieve lasten op. Deze schatting oogt niet realistisch. BCPA verwacht dat de werkelijke administratieve lasten fors hoger liggen. Wat hier van zij, van belang is met name het volgende. Op een aantal plaatsen in de wet zijn delegatiegrondslagen opgenomen. Dit betekent dat lagere wetgeving kan volgen. In dat geval is het van groot belang dat marktpartijen, ongeacht het type regeling, betrokken worden bij de totstandkoming van die wetgeving. Aanbieders als BT, Colt en Verizon zijn in verschillende lidstaten actief. Zij hebben er om die reden belang bij dat regelingen zo veel mogelijk uniform zijn. Denk aan regelingen met betrekking tot continuïteit, veiligheid en integriteit. Daarnaast is voor alle aanbieders van belang dat eventuele aanvullende administratieve lasten op hun beurt zo laag mogelijk uitvallen. Het streven naar de laagst mogelijke administratieve lasten is gebaat bij een tijdige betrokkenheid van marktpartijen, zodat hun kennis kan worden benut.

6. Conclusie

BCPA beoordeelt de wijze waarop de richtlijnen worden geïmplementeerd in grote mate positief. Hoofdstuk 7 komt in aanmerking voor een nuancering van de kring van te beschermen gebruikers. De universele dienst verdient een publiek debat over de financiering, waarbij de huidige keuze bepaald niet vanzelfsprekend is. Eventuele maatregelen met betrekking tot toegang tot internet dienen met waarborgen omkleed te zijn, die in de Nederlandse wet omschreven moeten zijn. Netneutraliteit moet niet op voorhand tot een probleem worden gebombardeerd, ook niet in de memorie van toelichting.

BCPA blijft graag betrokken bij deze marktconsultatie, en wordt als gezegd op termijn ook graag betrokken bij de totstandkoming van lagere wetgeving. Vanzelfsprekend zijn wij graag bereid om het voorgaande nader toe te lichten.

Met vriendelijke groet,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Niels van Veen', with a horizontal line underneath.

Niels van Veen,
secretaris BCPA